

den af den ærede Ordfører omtalte Barbeer i Thisted. Jeg skal viselig ikke ville tage dette Individ i Forsvar eller bringe under videre Omtale, hvorledes hans Stilling der i Byen kan have været, thi jeg har heller ikke kjennt, ikke engang hans Navn, før jeg fandt det her i Lovforslaget. Men jeg vil fremhæve, at fordi der fra en enkelt Kreds kommer Angivelse om, hvad han skal have forøvet i Krigen, kan der dog aldeles ikke siges at foreligge nogen skyldbestgjørende Ophønsning; ja, jeg troer end ikke, at man kan tale om en Ophønsning. Det er en privat Forening, tilmed en politisk Forening — og saadanne betragte jo ofte en Sag lidt forskjelligt —, som har afgivet den paagjældende Erklæring. Det er derhos en Erfaring, som vi virkelig Alle, idetmindste i de occuperede Landsdele, have høstet i Krigen Tid, at mange tydsfødte Individer aldeles uskyldigt have maattet undgælde for Sigtelser, Formodninger og Mistanke, der fremkom imod dem, ja, at det endog ofte har været Tilfældet, at man har plyst en Ilde-Medfart mod saadanne Personer, som ikke engang havde nødtigt at søge Indfødsret, fordi de vare indfødte Personer, der vare aldeles uskyldige, og med Hensyn til hvilke man ogsaa siden kom til Rundsstab om, at de virkelig intet Urigtigt havde foretaget, idet man i visse Tilfælde endog havde taget reent feil og meent Andre. Det er jo vel meget muligt, at den vedkommende Nr. 7 er optraadt saaledes, at der har været Grund til at udtale en saadan Formening om ham, som steet er; men det er dog kun en enkelt Udtalelse, der foreligger, og en privat Forening som den ovennævnte kan jo dog derhos ikke være bemyndiget til at give en Conduitliste om Folks personlige Optræden. Jeg synes derfor, at der maatte have været Opfordring for Udvalget til efter den Mistanke, der er vaakt, at søge at komme til nærmere Rundsstab om, hvorledes vedkommende Ansøger havde stillet sig i det Hele. Da Udvalget selv siger, at det ikke trøstet sig til at dømme, efter hvad der er fremkommet, synes det mig, at der maatte være saameget større Opfordring til at anstille en nærmere Undersøgelse, og muligt kunde der blive Leilighed dertil mellem 2den og 3die Behandling. Hvilket som

helst Individ der nemlig end er Tale om, saa synes det mig, at man skylder ham den Retfærdighed, at han selv bliver hørt, eller at hans Færd i alt Fald bliver undersøgt, førend man affiger en Dom. Hvis man vil sige, at man ikke efter det Foreliggende affiger nogen Dom, saa maa jeg dog paastaae, at den foreslaaede Beslutning indeholder en Dom, som i det paagjældende Tilfælde medfører en Krænkelse for det vedkommende Individ, hvorledes han saa end opfatter det. Jeg troer altsaa, at der kunde være Anledning til at anstille en nærmere Undersøgelse, for at vi kunne siges at gaae frem paa en Maade, der kan være skyldbestgjørende for vedkommende Ansøger, tilmed da, naar der er Tale om et Tilfælde som det foreliggende, hvor Paagjældende har opholdt sig i længere Tid her i Landet, thi et længere Ophold er jo ogsaa en af de Betingelser for Indfødsrettens Erhvervelse, som man har villet opstille. I Tilfælde af et saadant længere Ophold er der jo dog Sandsynlighed for, at Vedkommende maae ansees for at være paalidelige Folk. Et saadant Vidnesbyrd har jo ogsaa i det foreliggende Tilfælde den Paagjældende erhvervet; han har jo fremlagt 3 Magistraters og en Amtmands Vidnesbyrd for, at han er en respectabel og lojal Mand, en Mand, som man kunde anbefale til at erholde den Rettighed, hvorom han ansøger. Som Modstykke dertil kan dog det, der er anført imod ham af en enkelt Forening, ikke gjælde, førend det først nærmere er blevet konstateret virkelig at være begrundet. — Det forekommer mig ligeledes, at det er en noget streng Betragtning, der er bleven gjort gjældende i Betænkningen med Hensyn til den Skrædersvend, der ønsker at tage Børgerskab som Skrædermester i Ringkjøbing, naar man ikke vil tilstaae ham Indfødsret, fordi han endnu ikke har opholdt sig et saa tilstrækkeligt Antal Aar i Landet, at han har opfyldt Næringslovens Fordringer. Det er vel en economisk Grund, der i dette Tilfælde tilsthynder Vedkommende til at ønske Indfødsret; men, naar Næringsloven fastsætter, at Vedkommende for at erhverve Børgerskab enten skal have opholdt sig 5 Aar i Landet eller have Indfødsret, saa kan man ikke fortaente nogen Person i, at